Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – İkinci Kitap

Bölüm 6

Önceki Bölüm : Rozkrua

Royal Society

İngiltere'nin en ünlü kralı sayılabilecek olan 8. Henry, sırf karısından boşanıp çocuk bekleyen sevgilisiyle evlenebilmek için, Katolik Kilisesi'nin otoritesinin kendi ülkesinde geçerli olmadığını ileri sürerek, 1534 yılında **Anglikan Kilisesi**'ni kurmuştu. Bundan böyle İngiltere kralı, bu kilisenin ruhani lideri sayılacaktı. Bir zamanlar Fransa'da Kral 4. Philippe'in yapmış olduğundan bir adım daha ileri gitti.

8. Henry, ikinci karısını öldürttükten sonra dört kez daha evlendi. İlk sevgilisi ve ikinci karısı Ann Boleyn'den doğma kızı Elizabeth'ten başka geçerli sayılan (meşru) çocuğu olmadı. Öldüğünde İngiltere tahtı Elizabeth'e kaldı.

Aynı sıralarda, 8. Henry'nin kız kardeşi Margaret Tudor'un torunu Mary, İskoçların kraliçesi olmuştu.

Buradaki ayrıntıya çok dikkat etmek gerekiyor: Elizabeth İngiltere kraliçesi; Mary ise İskoçların kraliçesi. Biri belli bir ülkenin egemeni, diğeri ise bir ülke halkının lideri.

Bu iki kraliçe, yaşamları boyunca birbirleriyle sürtüşüp durdu. İskoçlar bunu hiç unutamamıştır. Günümüzde bile şöyle bir söz ederler: «Bizim kraliçemiz Mary, Elizabeth'ten daha temizdi. Çünkü Edinburgh'da bir hamam yaptırdı ve yılda iki kez orada yıkanırdı. Elizabeth ise banyoya yılda sadece bir kez girerdi.»

Mary, İskoç asıllı saray kâhyası Henry Stuart ile evlenmişti. Böylece İskoç soylu ailelerine bir de **Stuartlar** eklenmiş oldu.

Kraliçe Elizabeth, İngiltere tahtında tam 44 yıl oturdu. Hiç evlenmedi. Kuzeni Mary'den o kadar çok nefret ediyordu ki, sonunda, 16. yüzyılda Fransa'yı saran entrikaların bir benzerini çevirerek onu öldürttü.

Gelin görün ki, Elizabeth 1603 yılında öldüğünde, İngiltere tahtının yine veliahdı yoktu. Geleneksel sıra bakımından tahta Mary'nin oğlu, İskoçların Kralı 6. James'in çıkması gerektiği belirlendi.

İskoçların Kralı 6. James, İngiltere kralı da olunca, sonradan adı 1. James olarak değiştirildi. Aynı zamanda İskoçların kralı olduğu için, tarihte ilk kez Britanya'da **"Birleşik Krallık"** *(United Kingdom)* oluştu.

Ancak, James İngiltere kralı olur olmaz, sorunlar çıkmaya başladı. Henüz dinmemiş olan İskoç-İngiliz uyuşmazlığına bir de mezhep konusu eklendi. Çünkü İskoçlar, Protestanlığı kendilerine göre uyarlamış, John Knox'un önderlik etmiş olduğu bu mezhebe **Presbiteriyenlik** denmişti. Oysa şimdi bir Presbiteriyen kral, Anglikan Kilisesi'nin ruhani lideri olmuştu.

1. James karakteri bakımından ılımlı bir adam olduğu için, bunu sorun etmedi. Kızı Elizabeth'i Rhine Kontu Friedrich ile evlendirmişti. 1617 yılında Bohemyalı soylular, Friedrich'e kendi ülkelerinde taç giymeyi önerdi. Tam Friedrich bunu kabul ederek Bohemya kralı olmuştu ki, tarihte sonradan **"30 Yıl Savaşları"** olarak anılan din çatışmaları patlak verdi. Bu savaşın temelinde politik nedenler de vardı ama öncelikle Katolikler ile Protestanlar birbirlerini boğazlıyordu.

Çatışmaların ilk yılları Katoliklerin üstünlüğüyle geçti.

Protestanların çoğu Alman asıllıydı. Onları destekleyen Rozkruacılardan birçoğu batıya kaçarak Britanya'ya sığınmak zorunda kaldı.

Dolayısıyla, Rozkrua Tarikatı'nın gelişimi, İngiltere'de Kıta Avrupası'nda olduğundan çok daha rahat gerçekleşti.

1625 yılında 1. James'in oğlu 1. Charles İngiltere kralı olunca, her şey birdenbire değişti. Kıta Avrupası'ndaki din çatışmaları Britanya'ya da yansıdı. İngiltere, tarihinin en kanlı iç savaşını yaşamaya başladı.

1649 yılında Şansölye **Oliver Cromwell** tek başına ülkenin yönetimine egemen olup, kralın kafasını kestirerek bu karmaşaya son verdiğinde; Stuartlar, barışa kavuşmanın sevinciyle bayram eden İngiliz halkına "vatan haini" gibi gösterildi.

İngiltere'deki Rozkruacılar aslında Stuartlardan yanaydı ama bunu gizli tutup tarafsız görünmeyi yeğlediler. Hiç kimse onları İngiltere'de şimdi "vatan haini" olarak gösterilen Stuartları desteklemekle suçlamadı.

Görünmez Kolej

Oliver Cromwell, Stuartları yurt dışına sürerek, İngiltere'de İngilizcede ***"Commonwealth"*** olarak anılan bir tür cumhuriyet kurdu. Böylece Avrupa tarihinde ilk kez bir tür "halk yönetimi" oluşmuştu.

Ancak bu topu topu 9 yıl sürdü.

Bu dönemin tam ortasında, -1654 yılında- Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Johann Valentin Andreä öldü. Onun yerine **Robert Boyle** geçti. Böylece, üçüncü kez bir Rozkruacı, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olmuştu.

Robert Boyle, 1645 yılından beri **"The Invisible Colledge"** *(Görünmez Kolej)* adlı bir tür eğitim kurumundan söz edip duruyordu. Kimileri bunun doğrudan Rozkrua Tarikatı olup, başka bir şey olmadığını söyler.

Robert Boyle'un kız kardeşi, Johann Valentin Andreä'nin İngiltere'deki yakın dostlarından John Dury ile evlenmişti. (John Dury'nin genel tarihte adı modern kütüphaneciliğin kurucusu olarak geçer.) Üçü bir arada, aynı evde oturuyorlardı.

Bu evde her gün birçok ünlü kişi konuk olarak ağırlanırdı. Ancak alşimi deneylerinin yapıldığı özel günlerde ilgililerden başka kimse kabul edilmezdi.

Ünlü bir mekanikçi ve kimya bilgini olan Robert Boyle, bilim tarihinde Francis Bacon tarafından yüz yıl kadar önce ortaya konmuş **"bilimsel yöntem"** üzerinde hayli uğraşıp bunu geliştirdi; günümüzdeki düzeye yakın bir hale getirdi. Felsefe ile de yakından ilgilenirdi. Hatta kimileri, yaptığı felsefi çalışmaların, bilimsel uğraşılarından daha ağırlıklı olduğunu söyler. Çok daha sonraları, -1675 ve 1677 yıllarında- alşimi konusunda iki kitap yazdı. Bu kitaplarda, konuları pek basitleştirerek anlattığını, bu işin aslının bir "sır" olup, açıkça yazılamayacağını belirtmişti.

İngiliz Rozkruacılardan biri olan ünlü düşünür ve yazar **John Locke**, sık sık Fransa'ya gidip gelir, çoğu zamanını Languedoc'taki kentlerde geçirirdi. Robert Boyle, Fransa'da Georges Pierre adlı biriyle alşimi konusu üzerinde yazışıyordu. Daha sonra o kişinin aslında John Locke olduğu anlaşıldı.

Politik eğilimine ilişkin önce hiçbir ipucu vermemiş olan Robert Boyle, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduktan sonra birdenbire tavrını değiştirdi. Stuartları destekleyenlerin yanında hatta bir bakıma başında yer aldı.

Oliver Cromwell, 1658 yılında öldü.

Hemen ardından Stuartlar, İngiltere'de monarşiyi geri getirmeyi başardı.

Oliver Cromwell'in ölümü de bir entrika sonucu muydu?

Az sonra anlatacaklarımız göz önünde tutulacak olursa, öyle bir izlenim doğar. Fakat çok hasta olduğu hatta öldüğünde yerine oğlu Richard'ın geçmesi için bir vasiyetname bile hazırladığına bakılırsa; eceliyle öldüğü sonucuna varılır. Ancak ölümünün uzun sürede gerçekleşmek üzere hazırlandığını, tanısı konulamayan bir hastalığa yakalanmasının sağlandığını ileri sürenler çıkmıştır. Bu işten de Rozkruacılar sorumlu tutulmuştur. «Nasıl iyileştirilemez denilen hastaları kendi özel yöntemleriyle sağlığına kavuşturabiliyorlarsa, ölmeyecek birinin ölümünü hazırlayabilirlerdi.» denmiştir.

*** * ***

İngiltere'nin politik ve askerî ortamı monarşinin geri getirilebilmesi için hazır edildikten sonra, kafası kesilmiş olan 1. Charles'ın oğlu 2. Charles tahta çıktı. Bu işin gerçekleşmesinde önemli bir rol oynamış olan Robert Boyle'u ödüllendirdi. Ona, yıllardan beri şu sözünü ettiği "Görünmeyen Kolej" adlı kurumu resmen kurmak üzere onay verdi. Ancak bu kurumun çalışmalarına başlayabilmesi için iki koşul ileri sürdü: İlki, bu kurum öteden beri söylendiği gibi *"görünmez"* falan değil, "görünür" olacaktı. İkincisi de, doğrudan kendi koruması altına girecek ve bu nedenle de Royal Society *(Krallık Kurumu)* adını taşıyacaktı.

Kimilerine göre; bu kurumun oluşmasında önceden etkisi olmuş biri daha vardı: Dönemin ünlü Rozkruacılarından **Elias Ashmole**... 2. Charles, gençliği sırasında onun yazılarını elde ederek okumuş, çok ilginç bulmuş, alşimiye merak sarmıştı. Dolayısıyla, bu kuruma da öncelikle alşimi konusu üzerinde çalışmalar yapacağı belirtildiği için izin vermişti.

Masonluğun genel tarihinde Elias Ashmole'ün, 1646 yılında Warrington adlı kasabadaki locada "kabul edilmiş mason" olduğu belirtilir. Fakat Ashmole diğer kabul edilmiş masonlar gibi öyle sıradan bir kabul edilmiş mason olarak kalmamış. Localarda uygulanmak üzere, daha o tarihte 33 dereceli bir ezoterik çalışma dizgesi önermiş. İnşaatçı mason locaları buna sıcak bakmamış. O da Masonluğa karşı ilgisini yitirmiş. Fakat çok daha sonra Londra'daki locaların toplantılarında yine görülür olmuş.

Buna göre Ashmole, inşaatçılık mesleğinin çatısı altında alşimiyle de bağdaşan birtakım düşünsel çalışmalar yapılmasını önermiş. Localardaki iniş çıkışlarının ise aslında Masonluk ile ilgili olmadığı, psikolojik sorunlarından kaynaklandığı söylenmiştir.

Öyle sorunları olabilir ama gösterdiği söylenen etkinlikler, gerek Stuartlar cephesindeki olaylarla gerekse Royal Society'nin gelişimiyle bağlantılı gibi görünüyor. Bu konuda belirtilen tarihler birbiriyle örtüşüyor. Şöyle:

1646 yılında bir locaya kabul edilmiş. Aynı yıl yani İngiltere'deki kanlı olayların neredeyse doruğuna vardığı sıralarda ortaya yepyeni bir tasarı koymuş. Kralın kafası kesilince ortalıktan kaybolmuş. Yeniden görünmeye başlaması 1685-1688 yılları arasına denk düşüyor; bu da İngiltere'nin bir kez daha allak bullak olmaya başladığı bir dönem. «Bu adam hep karışıklık arttığı sıralarda ortaya çıkmış.» dersek, acaba çok mu abartmış oluruz?

Bazı kaynaklara göre; Elias Ashmole'ün mason localarına getirdiği tasarı ondan önce İskoçya'da Dunfermline Örlü Alexander Seton tarafından ortaya konmuştu. Alexander Seton ise, doğrudan günümüzdeki Masonluğa benzer bir kurum oluşturulmasını önermişti. Ancak, İskoçların nabzını tutan Sinclair ailesi, böyle bir işin aceleye getirilmesinin hiç uygun olmayacağını, daha iyi hazırlanmak gerektiğini belirterek, önerilen projeyi ertelemişti. Bunun gerekçesi, zamanın elverişsiz görülmesine, erken sayılmasına bağlı olabilir. Fakat akla daha yatkın gelen bir neden şöyle açıklanmaktadır: Sinclair ailesi, İskoçya'daki tüm inşaatçı mason localarının üzerinde tartışılmaz bir egemenlik kurup, her işi kendi denetimi altına almıştı. Zaten öteden beri Tapınakçılar ile iç içeydi; Rozkruacılar ile de yakın bağlantıları vardı ama inşaatçılık mesleğini böyle bir işe karıştırmayı "şimdilik" uygun bulmamıştı.

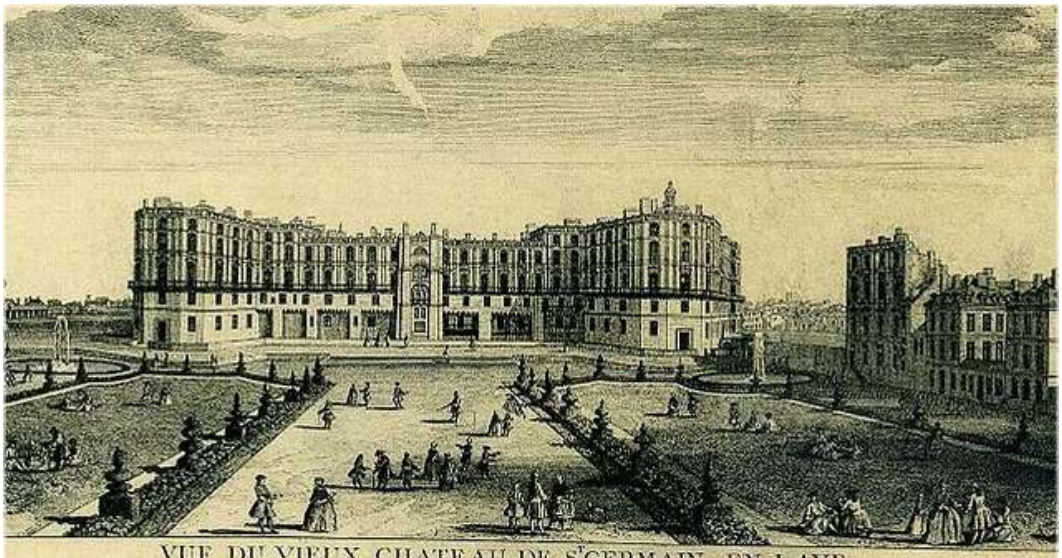
Robert Moray

İngiltere Kralı 2. Charles'ın Royal Society adını verdiği kurum oluşurken, bu işte en az Robert Boyle kadar etkili olmuş, hatta belki ondan daha önemli yer tutmuş bir kişi daha var: Sir Robert Moray.

Robert Moray, 1641 yılında İngiltere'nin İskoçya sınırına yakın bir kenti olan Newcastle kentinde bir inşaatçı mason locasına kabul edilmişti. 1643 yılında Kral 1. Charles ona şövalye unvanını vermişti. Sonra Fransa'daki İskoç Muhafızlar adlı bölüğün komutanlığına getirilmişti.

Balcarres Örlü David Lindsay'ın kızıyla evliydi. David Lindsay, dönemin ünlü İskoç alşimistlerindendi. O da Alexander Seton'un kızını almıştı. Bir diğer deyişle, Robert Moray'ın karısı, Alexander Seton'un torunuydu.

Kafası kesilen İngiltere Kralı 1. Charles'ın dul eşi Henrietta-Marie, Fransa Kralı 13. Louis'nin kız kardeşiydi. Oliver Cromwell tarafından İngiltere'den kapı dışarı edilen Stuartlardan birçoğu, Henrietta-Marie'nin Paris yakınındaki **Saint- Germain-en-Laye** adlı yerdeki şatosuna sığınmıştı.

2. SAINT-GERMAIN-EN-LAYE — Le Château à l'époque où Louis XIV quitta Saint-Germain pour Versailles (1682)

Şimdi şu gelecek iki tümcenin altını çizelim:

Robert Boyle'un Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğu 1654 yılında, Sir Robert Moray, David Lindsay ve 1. Charles'ın oğlu 2. Charles, bu şatoda bir araya geldi. Kafa kafaya vererek, enine boyuna düşünerek Oliver Cromwell'in İngiltere'de oluşturmuş bulunduğu cumhuriyet rejimini yıkıp, krallığı yeniden kurabilmek için ayrıntılı bir plan hazırladılar.

Oliver Cromwell'in aslında yakında ölümünün hazırlanmış olabileceğine ilişkin tek delil işte bu toplantıdır.

Nitekim Cromwell ölür ölmez, bu plan yürürlüğe kondu.

İngiltere'de yine monarşi rejimine dönülmesi için çalışmalara başlandı.

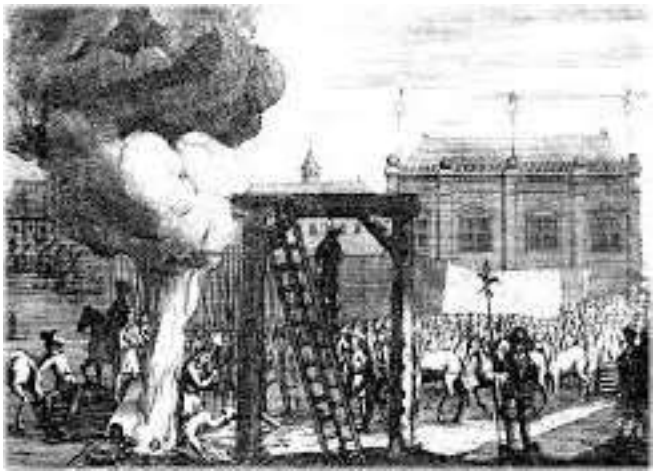
Ancak bu öyle çabucak, kısa süre içinde olup bitecek iş değildi.

Hazırlıklar neredeyse bir yıl aldı.

Önemli bir çatışma çıkmadan, kansız sağlanabilmesi için hem askerî hem sivil kanatta çok uğraşmak, her kesimden ve geniş çapta destek sağlamak gerekiyordu. Bir kez cumhuriyeti görmüş olan ülkede monarşiye dönmek hiç kolay iş değildi.

Sonunda daha 30 yaşında olan 2. Charles Stuart, İngiltere'ye gelerek tahta çıktı. Diğer Stuartlar da dönüşe geçti.

2. Charles, bir süre sonra Oliver Cromwell'in mezarını açtırttı. Artık çürümeye yüz tutmuş cesedi çıkarttırıp önce astırdı. Sonra da kafasını kestirtti, mumyalattı ve "Westminster Hall" olarak anılan İngiliz parlamento binasının önünde tam 20 yıl boyunca sergiletti.

Kendince babasının öcünü almış oldu.

*** * ***

Kral 2. Charles, Robert Moray'ı kendisine başdanışman yapmıştı. Ona bir özel alşimi laboratuarı kurdu. Kardeşi William Moray'a da İngiltere'de inşaat işlerini yürüten mason localarını devlet adına denetleme görevini verdi.

Böylece **William Moray**, "inşaatçılık mesleği" anlamındaki Masonluğun İngiltere'deki ilk büyük üstadı oldu. [Günümüzde masonlar bu geleneksel mesleği **"Operatif Masonluk"** olarak anıyor.]

Fakat her nedense masonların kaleme aldığı kitaplarda William Moray'ın adı geçmez. Çünkü "büyük üstat" unvanının o tarihte değil, daha sonra ortaya çıktığını kabul ederler. Oysa daha önce İngiltere'de bu unvanı taşımış başka kişiler de görülüyor.

İskoçya'da ise 1598 yılında Kral 6. James, ünlü mimar **William Shaw**'a büyük üstat unvanını vermiş. William Shaw, İskoçya'daki mason localarını başıbozukluktan kurtarıp belli bir düzen ve disipline sokmak için birtakım kurallar hazırlamış; bunlar yasalaşmış. Fakat sonra görevinden ayrılıp, bu işi Sinclair ailesine bırakmış. Bu olayları doğrulayan 1601 tarihli bir el yazması belge bile var.

*** * ***

Masonluktaki "büyük üstat unvanı" konusunu burada gündeme getirip üzerinde özenle duruşumuzun gerekçesini açıklayalım.

O dönemde henüz ne ulusallık kavramı ne de sivil toplumda kurumlaşma diye bir şey vardı. Nasıl bir ülkeyi kral tek başına temsil ederse, kralı olmayan bir ülke yok sayılırsa, sivil toplumda da zaten tek tük olan kurumların sadece başındaki kişi önemliydi. Bunun Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda da öyle olduğunu görmüştük. Siyon Örgütü'nde de öyleydi. Rozkrua Tarikatı'nın belli bir örgütsel düzeni, bir kurumsal yapısı yoktu ama Royal Society öyle değildi; başkanı her kimse onun bireysel yönelimi doğrultusunda çalışırdı.

İnşaatçı mason localarının ise her biri öteden beri kendi başına buyruktu. Gerçi birçok ülkedeki localar yılda bir kez toplanır, hepsini birden ilgilendiren konuları görüşür, hep birlikte

uyacakları konularda kararlar alırdı ama bu tür toplantılar mutlaka devlet gözetiminde yapılırdı. Çünkü feodalite döneminden kalma bir anlayış uyarınca, halkın kendi içinde örgütlenmesine izin yoktu. Bu toplantıların gözetim altına alınmasının gerekçesi, localar arasında istenmeyen bir tarzda örgütlenmeyi önlemekti.

Dolayısıyla, bir ülkede devletin tüm inşaatçı mason localarının "üstat" olarak andığı yöneticilerinin başına geçirdiği bir büyük üstat, çok önemli bir kişiydi. Ona bir başka unvan verilmeyip "büyük üstat" denilişi, locaların üstatlarının tümü üzerinde tartışılmaz bir otoritesinin bulunduğunu, BÜYÜK olduğunu vurgulamak amacını taşıyordu.

*** * ***

Kimilerine göre; Kral 2. Charles'dan Royal Society adlı bilimsel araştırma kurumunu oluşturmak üzere gereken izni aslında Robert Moray koparmıştı. Onu, Robert Boyle'un varsayımsal görünmeyen kolejinin üzerine oturtmuştu. Nitekim Robert Moray, bu kurumun ilk başkanı olmuştu.

Bu durum, Robert Boyle'u bu oluşumda *"önemsiz bir kişi"* durumuna sokmaz. Tersine, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olunca, bu örgütün önceki büyük üstatları gibi perde arkasına çekildiğini gösterir.

2. James

Kral 2. Charles'ın kardeşi York Dükü James, 1660 yılında evlenmişti. İki kızı oldu: Mary ve Anne. Birkaç yıl sonra, Presbiteriyenliği terk edip Katolik inancını benimsedi.

2. Charles, İngiltere kralı oluşundan ötürü Anglikan Kilisesi'nin ruhani lideriydi ama bu sadece görünüşte öyleydi. Dinsel inancında bir değişiklik yoktu. Bu bile Anglikan papazları rahatsız etmekte ise de, ses çıkarmıyorlardı. Kral başta olduğu sürece hiç kimsenin gücü Anglikan Kilisesi'nin ilkelerini değiştirmeye, Papalığa benzer bir yapı oluşturmaya yetmezdi. Böyle bir tasarıyı hazırlayıp da bunu Oliver Cromwell zamanında yürürlüğe koyabilmiş olsalardı ne âlâ.

Bir İskoç, dolayısıyla bir Stuart kesinlikle Katolik olmazdı. Böyle bir şey, ataları sayılan Keltlerin yüzyıllardan bu yana korunmuş kuyruk acısına aykırı düşerdi. Üstelik İskoçlar, Papa 5. Clementhus'un tüm İskoç halkını aforoz etmiş olduğunu ve bu aforozun kaldırılmadığını nasıl unuturdu?

Kral 2. Charles da İngiltere'ye Presbiteriyenliği yerleştirmek isterdi ama daha önce bundan ötürü bu ülkede neler yaşandığını, babasının kellesinin bu yüzden gittiğini göz ardı etmiyordu. Gerçi Cromwell'in kesik kafasını sergiletip buna karşılık vermişti ama genel olarak babası gibi yapmayıp toleranslı davranmayı yeğledi. Kardeşinin benimsediği dinsel inanca karışmadı ya da karışmaz gibi göründü. Aile içinde çözümlenmesi gereken bir sorunu alenen ortaya dökmedi. Hatta James'in karısı ölünce, bu kez Maria di Modena adlı bir Katolik prenses ile evlenmesine bile karşı çıkmadı. Kim bilir belki de karşı çıkmaz gibi göründü; genel tarihte bu konuda hiçbir ayrıntılı bilgi yok.

2. Charles 1685 yılında ölünce, kardeşi "2. James" adıyla kral oldu.

İş daha da karmaşıklaştı. Şimdi bir Katolik, papanın otoritesine ve o mezhebin kurallarına karşı çıkmaktan kaynaklanan bir nedenle kurulmuş olan Anglikan Kilisesi'nin lideriydi.

İngiltere yine kaynamaya, çalkalanmaya başladı.

Kral 2. James, bunların hiçbirini umursamadı. Kendisine kadar ulaşan her türlü söylentiyi de kulak arkası etti. Gerek soyluların, gerek halkın gerekse devlet çarkında yer alanların tedirginliğine boş verdi. Tersine, devletin önemli kurumlarına, özellikle yargı organlarına, askerî birliklerin komutanlıklarına hep Katolik olanları getirmeye girişti.

Bu arada pek ilginç bir olay... Az sonra adından uzun uzun söz edeceğimiz Sir Christopher Wren'i inşaatçı mason localarını denetlemek üzere "büyük üstat" yaptı. Öyle ki, her yere Katolikler yerleştirildiği için, Sir Christopher Wren'in de Katolik olduğunu sananlar bile oldu.

2. James, Anglikan Kilisesi'nin yönetimine de el attı. Katolikleştirmeye yöneldi. İşte o zaman, zaten daha önce bütün bu yapılanlardan çok rahatsız olanlar iyice çileden çıktı. Her şey olabilir ama bu olmazdı. Bir kez daha iç savaş patlamadan, birisi bu Kralı durdurmalıydı.

Derken, 2. James'in bir de oğlu oluverdi. Katolik Kilisesi'nin yöntemlerine göre vaftiz edildi. Sanki şu geçen üç yıl içindeki değişiklikler yetmezmiş gibi, gelecekte Birleşik Krallık tahtı bir Katolik hanedanın egemenliği altına girme tehlikesiyle karşı karşıya gelmişti.

*** * ***

2. James'in büyük kızı Mary, Hollandalı Guillaume de Orange ile evliydi. Basit bir komplo düzenledi. Kocasının donanmasını İngiltere sahillerine yaslatıp, bir gecede babasını tahttan aşağıya tepe taklak yuvarlayıverdi.

2. James Fransa'ya kaçtı. Daha doğrusu Mary *"Çok yanlış işler yapmış olsa da babamızdır. Ona aşırı hınç besleyenlerin onu bir krala yakışmayacak tarzda öldürmelerini engellemeliyiz."* diye düşünerek, kaçıp gitmesini sağladı. Sonra İngiltere'ye gelen kocasını 3. William adıyla tahta çıkardı.

2. James uslanmadı. Kızı Mary'nin 1694 yılında ölmesinden yararlanarak, tahtı yeniden ele geçirmek amacıyla "derme çatma" olduğu söylenebilecek bir askeri birlikle darbe girişiminde bulundu. Fakat geçmiş yıllar içinde İngiltere'ye iyice sahip çıkmış olan damadının ordusuyla baş edemedi.

Böylece Stuart hanedanının İngiltere tahtı üzerindeki egemenlik hülyası sona erdi. Artık 2. James için Fransa'daki akrabalarının yanına yerleşmekten başka yapabilecek iş kalmamıştı.

Ancak Stuart ailesinin fanatik yandaşları yani Stuartistler, Kral 2. James Katolik olsa bile bu durumu içlerine sindiremedi. Onlara göre; Birleşik Krallık tahtı Stuart hanedanının hakkıydı ve gasp edilmiş olan bu hak yeniden, hem de bir an önce geri alınmalıydı.

*** * ***

İngiltere Kralı 3. William ile Kraliçe Mary'nin çocuğu olmamıştı. Bu da Stuartistlerin ekmeğine yağ sürüyordu. Şimdi Mary öldüğüne göre, Hollandalı Orange hanedanını devre dışı bırakıp, tahta sahip çıkabilirlerdi. Bunun için uygun bir fırsat kolluyorlardı.

Böyle bir fırsat elde edilemedi.

2. James, 1701 yılında öldü. 3. William da ertesi yıl öldü.

Stuartistler hem çok sevindi hem umutlandı. 2. James'in oğlu 3. James henüz 13 yaşında bir delikanlıydı ama zararı yok... Önceleri kukla bir kral olsa bile, Stuart hanedanının egemenliği yine sağlanabilirdi.

Ancak Stuartistlerin hesaplamadığı bir şey vardı: 2. James'in küçük kızı Anne baştan beri bu işin içindeydi ve onlara kolay kolay pabuç bırakmazdı. Nitekim 1702 yılında taç giyerek, enişteşinin yerine kraliçe olarak tahta çıktı.

Bu durum üzerine, safdillikle «İyi ya işte!... Birleşik Krallık tahtında bir Stuart var. Demek ki Stuartistlerin sorunu çözümlenmiş.» diyen olabilirse de, işin aslı öyle değildi.

Kraliçe Anne, Stuart hanedanına aldırmıyordu bile... Kendi tutkularına doyum sağlamaya bakıyordu. Ablasından çok daha sert çıktı. Bırakın Stuartist olduğu bilinenleri, İngiltere'deki tüm Stuart sempatizanları üzerinde bile olağanüstü baskı kurdu. Hiçbirine göz açtırmaz, nefes bile aldırmaz oldu. Eskiden büyükbabasının tuttuğu kişileri bile ezip geçiyordu.

Sir Christopher Wren

Mason yazarlara göre; Kraliçe Anne tarafından İngiltere'de kurulan baskıya dayanamamış olanlardan biri de Sir Christopher Wren idi.

Christopher Wren, aslında mekanikçiydi. Gençliğinde, güncel kullanımda çok işe yarayan âletler icat etmişti. Amatör olarak mimarlığa merak sarmıştı. Bir yandan bu merakı, diğer yandan ortaya yeni bir şeyler çıkarabilmekteki becerisi göz önünde tutularak, 1666 yılında Londra'yı baştan sona sarıp bir yıkıntıya dönüştürmüş olan büyük yangından sonra; mimarlık eğitimi görmek üzere Fransa'ya gönderilmişti.

Christopher Wren, Paris'te çağın gereği uyarınca hızla gelişmekte olan yeni tarz mimarlığın, özellikle Barok stili ve yapı tekniğinin inceliklerini öğrenip döndü. 1680 yılında kendisine "Sir" unvanı verilip, Royal Society'nin başkanlığına getirildi. Orada birçok Rozkruacı ile bir araya geldi. Özellikle Isaac Newton ile yakın dostluk kurdu. Elbette Rozkrua Tarikatı'na da alındı.

1685 yılında büyük üstatlığa getirildiğinde, mimari planlarını doğrudan kendisinin yeni baştan yapmış olduğu **Saint Paul Katedrali**'nin inşaatını da denetlemekteydi. (Aşağıdaki resimde, bu katedralin 18. yüzyıldaki görünümü yansıtılmış.)

Kaynak: http://www.hberlioz.com/London/BLStPaul.html

1691 yılında şaşırtıcı bir olay ile karşılaşıyoruz: Sir Christopher Wren, gerek mimarisini ve hesaplarını yapmış olduğu gerekse denetimini yürüttüğü Saint Paul Katedrali'nin inşa etmekte olan locaya "kabul edilmiş mason" olarak alındı.

Koskoca mimar... Üstelik İngiltere'deki tüm loca üstatlarının üstünde bir büyük üstat... İnsanın, *«Bu iş nasıl olur?»* diyesi geliyor değil mi?

Dıştan bakılınca bu olayın yadırganması doğal sayılır ama inşaatçılık mesleğinin kendine özgü kural ve gelenekleri göz önünde tutulursa bunu olağan karşılamak gerekir.

Elbette buradaki olağanlık, Sir Christopher Wren'in bir "kabul edilmiş mason" olması değil, inşaatçı masonların tutumudur. Sir Christopher Wren'in bunu içine sindirmesi ise gerçekten çok garip hatta anlaşılmaz…

Aradan bunca zaman geçtikten, birçok loca ile haşır neşir olup, üstün bir düzeye geldikten sonra niçin âdeta sıradan sayılabilecek, aslında kişiye herhangi bir ayrıcalık sağlamayan bir loca üyesi olmak istemişti ki?

Bu sorunun yanıtı ancak bir diğer olay ile ilişkisi kurularak verilebilir. Onu anlatacağız. Fakat ondan önce konuyu bir başka yönden ele alalım.

Newton Planı

Sir Isaac Newton... Ünlü fizik bilgini...

Biz, onu bir bilim adamı diye biliriz. Fakat onun ünlü bir alşimist, bir Rozkruacı olduğunu da görüyoruz.

Bu bilgi, ansiklopedilerde ve sıradan bilim ya da tarih kitaplarında verilmez. Öğrenim gördüğümüz okullarda da buna değinmezler.

Çünkü o zaman Alşimistler ve Rozkruacılar gibi konuları da anlatmak gerekir. Bunlar anlatılırsa, Newton'un saygınlığına gölge düşeceği sanılır.

Oysa bilseler, Newton hakkında söylenecek daha neler var neler!

Newton'un alşimiyle olduğu kadar felsefeyle de ilgilenmiş, felsefi çalışmalar yapmış olduğunu da ekleyelim. Yer çekimine ilişkin ünlü bilimsel kuramını, Katolik Kilisesi'nin dogmalarıyla çelişkili, Deizmin ilkelerine yatkın bir Tanrı inancı ile bağdaştırmıştı. Mimarlık, Hermetizm, Kabala, Pisagorculuk ve müzik üzerinde yapmış olduğu çalışmalar da vardır. Bunlardan çoğu günümüze kadar gelmiş, müzelerin kitaplıklarında yer alan değerli yapıtlardır.

Dahası, Kudüs'teki varsayımsal Süleyman Tapınağı üzerine de bir çalışma yapmıştır. Fakat Masonlukta Süleyman Tapınağı'nın özellikli bir yeri olması nedeniyle Newton'un Masonluğa da girmiş olduğu söylenemez. İşin orası bilinmiyor. Herhangi bir belge yok. Zaten bu konuda çalışmalar yapmış olan kişilerden çoğunun Masonluk ile bağlantısı yoktur.

Newton'un Süleyman Tapınağı konusuna ilgisi üzerine ise, şöyle denilebilir: «Bu konuyla o değil de kim ilgilenecekti!»

Newton, o varsayımsal tapınağın varsayımsal bir modeli üzerinden mimari yapısını ve ölçülerini çıkarıp, bunları alşimistlere özgü formüllerle incelemişti. Bir zamanlar o tapınakta yoğun alşimi deneyleri yapıldığı sonucuna varmıştı.

Buna benzer konular üzerinde daha birçok çalışma yaptığı bilinmektedir. Ancak, ölümünden birkaç gün önce kimi dostlarını evine çağırmış, notlarından çoğunun yakılarak ortadan kaldırılmasını istemişti.

Bu nedenle, belki de çok değerli bazı çalışmaları gerçekten yitirilmiştir. Saklanmış ve henüz gün ışığına çıkmamış olanları da bulunabilir.

*** * ***

Newton'un özel yaşamı baştan sona bulutlarla örtülü gibidir.

17. yüzyılın sonlarına doğru, Londra'da, akşamları Rozkruacılar ile kabul edilmiş masonların buluştuğu "Gentlemen's Club of Spalding" *(Spalding'in Beyefendiler Kulübü)* adlı yere oldukça sık gittiği bilinir.

Felsefi nitelikli yazılarından bazılarında, evreni bir "ulu makine"ye benzetip bunun bir "göksel mühendis" tarafından yapılmış olduğunu ileri sürmüştür.

Acaba Masonlukta birçoklarının benimseyişine göre Tanrı karşılığında kullanılan **"Evrenin Ulu Mimarı"** kavramı, Newton'un bu görüşünün bir başka biçimde dile getirilmesi olabilir mi?

Masonlar, ritüellerinde inşaatçılık mesleğinin simgelerini kullandıkları için elbette Tanrı kavramını "mimar" niteliğiyle bağdaştırarak simgeler. Eğer simgelerinin kaynağı olarak

inşaatçılığı değil de mekanik âletlerin yapımı ve onarımıyla ilgili bir meslek dalını seçmiş olsalardı, herhalde o zaman ortaya *"Evrenin Ulu Mühendisi"* diye bir kavram çıkarırlardı.

Bunu Newton'un "göksel mühendis" kavramıyla bağdaştırmanın ne denli doğru olduğunu bilemeyiz. Zaten Masonluğun tarihçesine ilişkin kitaplarda Newton'a pek ender değinilir. Fakat az sonra anlatacaklarımıza bakılınca, böyle bir olasılığı düşünmenin akla yatkın bir gerekçesi çıkarılabilir.

Modern Masonluğa Doğru

Siyon Örgütü'nün 18. yüzyılın ikinci yarısındaki büyük üstadı, ünlü Rozkruacı Robert Boyle, 1691 yılında öldü.

Onun yerine kim geçti dersiniz?

Elbette Sir Isaac Newton. Demek ki ondan artık Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olarak söz etmemiz gerekiyor.

Newton, bundan bir yıl kadar önce, Nicolas Fatio de Duillier adlı İsviçreli bir aristokrat matematikçi ile tanışmış, hiçbir ilgisi olmamasına karşın onun Royal Society üyesi olmasını sağlamıştı. Bu kitapta daha sonra hakkında hayli söz edeceğimiz **Andrew Michael Ramsay**, bu adamdan matematik dersleri almıştı. Bu kişinin Avrupa'da birtakım karanlık işler çevirdiği, dönemin hemen her bilim adamıyla, düşünürüyle, sanatçısıyla, özellikle yazarlar ile yakınlık kurmaya çalıştığı bilinir. Fransa'ya karşı casusluk ettiği de söylenir.

Nasıl etmesin ki!... Elde bir belge olmamasına karşılık, kılavuz istemeden görünen köye bakılırsa, Nicolas Fatio de Duillier, Siyon Örgütü'nün etkin üyelerindendi. Siyonistlerin temel amacı Kutsal Roma İmparatorluğu'nu, soyu Merovenjler'e dayanan birisinin önderliğinde yeniden kurmaktı. Bunu hem kökü Keltlere dayanan Stuartlar hem Avusturya'daki Habsburglar ile bağdaşır tarzda oluşturmaktı. Şu halde, İspanyol asıllı Bourbon hanedanının egemen olduğu Fransa Krallığı'nı olabildiğince yıpratmaları gerekiyordu. Eh, o da bu bağlamda üzerine düşeni elinden geldiğince yapıyordu işte...

*** * ***

Az önce, «Sir Christopher Wren niçin durup dururken, hiç gerekmediği halde bir kabul edilmiş mason oldu?» diye bir sorunun yanıtını ertelemiştik.

Bunun hangi yıl olduğunu anımsayalım: 1691. Demek ki, Sir Isaac Newton Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğunda...

Şimdi bir senaryo kuralım:

"Newton, Siyonizm'in amaçları yönünde kullanılabilecek bir paravana olarak Rozkrua Tarikatı'nı da Royal Society adlı kurumu da yetersiz görmüştü. Her ikisi de sadece teorik ve düşünsel nitelikli çalışmalarla uğraşıyordu. Daha pratik çalışan bir kuruma gereksinmevardı.

Bu kurum, Masonluk olabilirdi.

Oysa İskoçya'da Alexander Seton, İngiltere'de Elias Ashmole tarafından yapılmış tasarılar, eyleme konulamamıştı.

Demek ki, önce bu kurumun öğreti kapsamının oluşturulmasından değil, örgütlenme sisteminden başlamak gerekiyordu. Gerçi öğreti de gerekirdi; hem çok da önemliydi ama kendi başına işe yaramıyordu. Örgütlenme sağlanabilirse, öğretinin kapsamı ve iletilme tarzı arkadan gelirdi.

Fakat bunun için de, kabul edilmiş masonların öteden beri olduğu gibi pasif kalmayı terk edip, üyesi oldukları locaları ele geçirmek üzere organize olmaları gerekliydi. Bu da kolay iş değildi.

İşte, Christopher Wren'in aynı zamanda bir kabul edilmiş mason olması bunun için gerekmişti.

Kuşkusuz sadece o değil, aynı sıralarda daha birçok Rozkruacı birer kabul edilmiş mason olarak localara girdi."

Bu, çok esaslı, hatırı sayılır bir düşünceydi ama pratikte yürürlüğe konması hiç de kolay olmadı. Çok dikkatli olmak, açık vermemek gerektiğinden, yıllar aldı. Üstelik ilk aşamada başarısızlıkla sonuçlandı. Bir başka yöntem kullanarak yeni baştan uğraşmak gerekti. Az sonra niçin öyle olduğunu anlatacağız.

*** * ***

Birçok kaynakta; çağımızdaki Masonluğun, 18. yüzyıl başında el ele vermiş olan Rozkruacılar, Royal Society üyeleri ve kabul edilmiş masonlar tarafından kurulmuş olduğu belirtilir. [Masonlar "**Spekülatif Masonluk"** terimini kullanıyor.]

Ancak yukarıda anlatılmış olanlara bakılırsa, galiba bunlara Siyonistleri de eklemek gerekiyor.

Böylece, Masonluğa karşıt girişimlerde bulunanlardan kimilerinin eline sıkı bir fırsat geçer. Hani *«Masonluk, Siyonizm'in emellerine hizmet amacıyla kurulmuştur.»* biçimindeki savları bir anlam kazanmaya başlar. Masonluğun tarihteki ilk örgütlenişi de, Sir Isaac Newton'un Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğu dönemin ortalarına yerleşir.

Fakat bu bağlamda iki etkeni göz ardı etmemek gerekir:

1. Günümüzdeki Masonluk ilk kez İngiltere'de kurulmuştur ama Fransa başta olmak üzere Kıta Avrupası'nda değişime uğramıştır. Önceleri Siyonizmin etkilemiş olduğu İngiliz Masonluğu da sonradan değişmiştir. 18. yüzyılın ilerleyen yıllarında, Masonlukta Siyonizmin izleri Fransa'da belirginleşmiştir.
2. Türkiye'de Masonluğa karşıt girişimlerde bulunanlar, özellikle Siyonizm ile Yahudilik üzerinde durur ve bunları âdeta özdeş tutar. Zaten Masonluğa saldırılarda bulunmaları, Yahudilere karşı bir ön yargı beslemelerinden ileri gelir. Daha başka gerekçeleri, Yahudilik ile Masonluğun nasıl bağdaştığını göstermek üzere ortaya serdikleri deliller de vardır. Ancak burada konumuz Yahudilik değil, Siyonizmdir. Burada söz konusu olan Siyonizm yani **Siyon Örgütü'nün ülküsü** Yahudilik ile bağdaşmaz. Aksine Yahudi karşıtı bir tutum Hıristiyanlıktan yanadır ama bu Hıristiyanlık da bildiğimiz Hıristiyan mezhepleriyle tam olarak uyuşmaz.

Yakın geçmişimize dek, Masonluğu Siyonizm ile bağdaştırıp kötülemiş olanlar, tarihte "Prieuré de Sion" diye bir gizli örgütün varlığını bilmiyordu. Adını bile duymamış oldukları için birçok yanlış sav ileri sürdüler. Siyonizm kavramının sonradan ortaya çıkmış olan farklı anlamda kullanılışına kendilerini kaptırdılar. Bilgileri yetersiz olan insanların da yanlış kanılar edinmesine yol açtılar. [Bu bağlamda bir de "Siyon Protokolleri" olarak anılan bir konu var. Ona bu kitapta daha sonra geleceğiz.]

Ancak bu sözlerimizle ne Masonluğu ne de Siyonistleri savunduğumuz gibi bir izlenim edinilmesin. Bu kitapta bunlardan hiçbirinin yandaşlığını yapmıyoruz. Fakat doğruları da ortaya sermek gerek... Sezar'ın hakkı Sezar'a verilmeli. Bu kitabın okuyucusu bizden bunu bekler.

*** * ***

Bundan sonraki bölümde, Masonluğun tarihteki ilk örgütü olan Londra Büyük Locası'nın kuruluşunu inceleyeceğiz.

Siyon Örgütü'nün buna destek verdiği, ilk büyük locanın kuruluşundan sonra da yararlanmaya çalıştığı belgelenerek ortaya konup kanıtlanabilmiş değildir. Bununla birlikte, Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı altında arşivlenmiş belgelere bakılırsa; böyle olabileceği akla yatkın düşmektedir. Doğruluğu bugün için somut belgelerle kanıtlanamazsa da, bunun yadsınması, kesinlikle yanlış olduğunun gösterilmesi de zordur.

Büyük olasılıkla, Paris'teki Milli Kütüphane'de 20. yüzyıl ortalarında keşfedilmiş o belgeler, bu ve benzeri konularda var olması gereken verilerin sadece bir bölümüdür.

Nitekim bu düşünceyle başka kütüphaneler de aranıp karıştırılmış, işe yarar bir şey bulunamamıştır. Bulunamayışının nedenlerinden biri, kimilerinin ele geçirdiği bazı belgeleri kendi işine gelmediği için ortadan kaldırmış olmasıdır. Bu kişilerin arasında masonlar da vardır.

Fakat günümüze dek doğru dürüst ve işe yarar bir belge bulunamamış olması, bunların var olmadığını göstermez. Tarih boyunca gerçeklere ışık tutan, "doğru" sayılmış bilgilerin yadsınmasını ve birçok yanlışın giderilip, yerine gerçekten doğru olanın yerleştirilmesini sağlamış olan çoğu belge ve kanıtlar, umulmadık zamanlarda, beklenmedik bir anda, bambaşka bir konu üzerinde araştırma yapılırken, bir rastlantı sonucunda keşfedilmiştir. Kumran yazıtları ve Nag Hammadi belgeleri bunların tipik örnekleridir. Bazıları da, artık sırası geldiğinden isteyerek ortaya çıkarılmıştır. Birçoğu, özel arşivlerde saklanmakta, birisinin gelecekte bunları kamuoyuna mal etmesini beklemektedir.

Saint Paul Locası

1685 yılında Sir Christopher Wren'i büyük üstatlığa getiren Kral 2. James üç yıl sonra tahttan düşürülüp yurt dışına sürülmüştü ama Sir Christopher Wren görevinden alınmadı. Herkes onun bir Stuart yandaşı olduğunu bilirdi fakat diğer Stuartistler gibi politik bir etkinliği görülmemişti.

Mason yazarlar şöyle diyor:

"Sir Christopher Wren, Kral 3. William öldükten sonra tahta çıkarak kraliçe olan Prenses Anne tarafından Stuart yandaşları üzerinde kurulan baskıya dayanamadı ve 1702 yılında bu görevden istifa etti. O sıralarda Saint Paul Locası bir bildirge yayımladı ve bundan böyle

localardaki kabul edilmiş masonların, inşaatçılık mesleğini yürüten özgür masonlar ile özdeş haklardan yararlanacağını duyurdu."

Bir locada, büyüklüğüne göre, iki ya da üç yönetici bulunurdu: Üstat ile onun yardımcısı niteliğindeki bir ya da iki kıdemli kalfa… Bu kıdemli kalfalara "nazır" denirdi. [Bu terimi günümüzdeki Masonluktan aldık. İngilizcede "warden", Fransızcada "surveillant", Almancada "aufseher" deniyor]

Bir kabul edilmiş mason, kalfa olabilirdi ama üstat olamadığı gibi nazır da olamazdı çünkü onun locanın yaptığı profesyonel nitelik taşıyan iş ile hiçbir ilgisi yoktu. İşte, Saint Paul Locası'nın bildirgesi, kabul edilmiş masonlar için öteden beri geçerli tutulmuş bu kuralı kaldırıyordu. Bundan böyle localardaki kabul edilmiş masonlar da yönetsel görevlere gelebilecekti.

Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Isaac Newton, başta Christopher Wren olmak üzere birçok Rozkruacının localarda birer kabul edilmiş mason olmasını boşuna istememişti. Saint Paul Locası'nın bildirgesi üzerine, biraz da entrika çevirerek Londra'daki hemen tüm localaların yönetimi ele geçirilebilirdi.

Gene mason yazarların belirttiğine göre; *"Christopher Wren istifa ettikten sonra hiç kimse onun yerini almak istememişti."*

Bu söylemden şöyle bir anlam çıkabilir: Birilerine büyük üstat olması önerilmiş ama hiç kimse kabul etmemiş.

O sırada Londra'da bu görevi yürütebilecek başka bir yetenekli mimar, becerikli kişi yok muymuş?

Olmaz olur mu!... Mutlaka vardı. Üstelik böyle bir görevi yürütmek için meslek ile bağlantılı bilgi ve beceriye gerek yoktu. Zaten Christopher Wren'den önceki büyük üstatlardan çoğu bu mesleği bilmezdi. Fakat bu görevi üstlenmeye hevesli olan çıkmamıştı.

Kraliçe Anne bu işe doğrudan el koymuş olsaydı, elbette birisi istemeden bile olsa bu görevi üstlenirdi. Fakat o sıradaki politik ve ekonomik sorunlar nedeniyle, Kraliçenin bununla uğraşacak hali ve vakti yoktu. İşini gücünü bırak, bir de inşaatçıların localarıyla uğraş!... Birisini bulurlardı; o da onaylardı.

Ne var ki, işte o birisini bulacak olanlar kimseyi bulamadı.

Neden hiç kimse istememişti ya da bulamadılar?... Bu hayli üst düzey bir devlet görevi değil miydi?... Hem o kişiye onur kazandırmaz mıydı?

Bu sorunun, sadece olasılığa dayanan iki yanıtı olabilir:

1. Heveslenen çıkmış olsa bile, kulağına bu işten cayması fısıldanmış, yoksa başına hiç hoş olmayan işler gelebileceği konusunda uyarılmıştı.
2. Zaten Londra'daki localar da çalışmaz olmuştu. (Belki de çalışmaz hale gelmeleri sağlanmıştı.) Üstlendikleri işi tümüyle durdurmuş olmasalar bile ağırdan almaya başlamışlardı. Böyle bir durumda, büyük üstatlığı üstlenecek kişinin işi pek zor olurdu.

İnşaatçılık mesleği, Londra'da bunalıma sürüklenerek çöküntüye uğruyordu.

Mason yazarlara göre, bunun nedeni politik sorunların yol açmış olduğu bir ekonomik bunalımdı. Kıta Avrupası da pek farklı bir durumda değildi. Yeni mimari stilleri, daha ucuza mal olan yapı tekniğinin uygulanması, yüzyıllardan beri öncelikle Gotik Mimari'ye saplanıp kalmış ve sadece bunu uygulayan geleneksel inşaatçılık mesleğinin localarını büyük sıkıntılara sokmuştu. Buna karşın çalışıyorlardı.

Mason yazarlar, kendi yazılarında istediği kadar Londra'daki bunalımın Sir Christopher Wren'in istifası üzerine doğduğunu ileri sürüp dursun... Bunun öyle olamayacağı açıkça ortada. Büyük üstat, locaları yöneten değil, denetleyen bir yetkiliydi. Localar bir bunalıma düşmüşse bunun istifa ile değil, oluşturulan durumla ilgisi vardı. Üstelik bu, ekonomik koşullar nedeniyle doğmuş değildi. Bir entrika çevrilmekteydi. Londra'daki localar, bilerek, isteyerek çökertiliyor ve çalışamaz, iş çıkaramaz duruma sürükleniyordu.

*** * ***

Saint Paul Locası'nın yayımlandığı bildirgenin tarihi ile Sir Christopher Wren'in büyük üstatlıktan istifa ettiği tarih aynı.

Bu tarih örtüşmesi göz önüne alınarak, şöyle bir senaryo daha kurulabilir:

"Kral 3. William ölüp de tahta Prenses Anne çıkınca, Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Isaac Newton, gelecek için bir umut ışığı gördü. Eyleme geçmek üzere artık uygun zamanın geldiğini düşündü.

Christopher Wren ile birlikte bir plan yaptılar. Buna göre; localardaki kabul edilmiş masonların sayısı giderek artırılacak, Londra'da ne kadar Rozkruacı varsa elden geldiğince aynı zamanda kabul edilmiş mason olması için ikna edilecekti. Sonra Christopher Wren, Saint Paul Locası adına bir bildirge yayımlatacak, tüm kabul edilmiş masonları inşaatçı masonlar ile eş düzeye getirtecekti.

Kuşkusuz Londra'daki diğer localar bundan pek hoşlanmayacaktı ama bu bildirgeyi Büyük Üstat Sir Christopher Wren yayımlattığı, kraliçe adına hareket ettiği görüşüyle ses çıkaramayacaklardı. Herhangi bir loca üstadı direnmeye yönelirse, hemen çaresine bakılacaktı. Büyük üstat, onu kolayca üstatlıktan alabilirdi; buna yetkisi vardı.

Birkaç yıl içinde tüm locaların yönetiminde değişik sağlanacak, kabul edilmiş masonların nazırlıklara hatta olabilirse localarının üstatlığına gelmesi gerçekleştirilecekti. Localara el konacaktı.

Bu plan uygulamaya kondu. Fakat Kraliçe Anne, onca işinin arasında hiç de beklenmedik bir tepki gösterdi. Bu girişimin ardındaki asıl niyeti öğrenmiş miydi, anlamış mıydı bilinemez ama plan yürümedi.

Kraliçenin sert çıkışı üzerine, Sir Christopher Wren de büyük üstatlıktan istifa etmek zorunda kaldı."

Bu senaryo iyi bir komplo teorisi de, geleneksel inşaatçılık mesleğinin sadece Londra'ya hatta sadece İngiltere'ye bile özgü olmayıp, Avrupa'nın her yerinde bu mesleği yürüten birbirinden

bağımsız fakat genelde aynı yönetim ilkelerini benimsemiş locaları bulunduğu göz önüne alınırsa, daha ileri gitmeden önce elbette şunu sormak gerekiyor:

Tek bir loca nasıl olur da tüm geleneksel inşaatçılık mesleği adına böyle bir bildirge yayımlar?... Bu mesleğin bir merkezî otoritesi olmadığı, her loca kendi başına bağımsız çalıştığına göre, diyelim ki bir diğer loca da böyle bir bildirge yayımladı. Bu, tüm localar için geçerli olur muydu?

Konuya öyle geniş kapsamlı bir şekilde bakılacak olursa, elbette olmazdı. Bunu onlar da biliyordu. Fakat denenebilirdi. İşe Londra ile başlanır, tutturulursa Kraliçenin de desteği alınıp ülke çapında uygulanmasına girişilirdi. Sonra sıra diğer Avrupa ülkelerine gelirdi.

Nitekim Londra'daki inşaatçı mason localarından bu bildirgeye karşı çıkan olmadı. Daha doğrusu böyle bir bilgi yok. Zaten olsa kime başvuracaktı ki!

İlk aşamada, inşaatçı mason locaları bakımından sorun doğmamıştı ama Kraliçe Anne beklenmedik çetin ceviz çıkmış, tekere çomak sokup dönmesini, dolayısıyla entrika arabasının yürümesini durdurmuştu.

Bu planın işe yaramayacağı anlaşılınca, Londra'daki kabul edilmiş mason sayısının artırılması çabası da rafa kaldırıldı.

*** * ***

Sir Isaac Newton bir bilim adamıydı. Bir tezin denemesinde başarısızlıkla karşılaştığında, tezinden hemen caymaz, hata ya da noksanı bularak gidermeye bakardı. Madem A planı yürümemişti; B planı uygulanırdı.

Bu alternatif plan uyarınca, mason localarından yararlanma tasarımı bir yana bırakıldı. Bunun yerine doğrudan Royal Society kullanılacaktı.

Sir Isaac Newton, Royal Society çevresinde çok saygı görür, tutulurdu. Kurumun başkanlığına gelecek olursa, herkes bunu sevinçle karşılardı. Kraliçe Anne böyle bir atamayı hemen onaylardı. Art arda gelen bu iki konu arasında bağlantı kurulmazdı. Çünkü onun gizli kimliğini bilen pek az kişi vardı.

Royal Society'nin o sıradaki başkanı, Kral 3. William döneminde şansölye olan Lord John Somers idi. Aslında bir politikacıydı. Avam Kamarası'ndan kralın tutumuna aykırı kararlar çıkarttırmış olduğu için, 1698 yılında görevden alınıp kızağa çekilmiş, lâf olsun diye Royal Society'nin başına getirilmişti.

Bir an önce politika sahnesine dönebilmek için can atan John Somers, Royal Society'nin başkanlığını Sir Isaac Newton'a devretmeyi seve seve kabul etti. Kraliçe de onayladı.

Şimdi Siyonistler, Royal Society ve İngiltere'deki Rozkrua Tarikatı artık tek elden yönetilir olmuştu.

Şayet böyle bir tasarım Royal Society kurulurken yürürlüğe konmuş olsaydı her şey çok daha kolay sağlanırdı. Aradan geçmiş olan 40 küsur yıl içinde bu kurumun yapısında hayli değişiklik olmuştu. Nitekim Newton da ilk aşamada bunu düşünmüş, kurumun daha çok teorik nitelikli

bilimsel çalışmalara yönelmiş oluşu nedeniyle çok daha pratik çalışan mason localarını yeğlemişti.

Şimdi bu kurumu hem Stuartların yararına hem Siyonizmin amaçlarına yönlendirebilmek için çok uğraşmak gerekecekti.

Ancak denemekten başka çare de görünmüyordu.

* * *

Denediler.

On yıl kadar bir süre de böyle geçti.

Royal Society'nin yapılanmasında birtakım değişiklikler yapıldı ama bu kurum bir türlü Stuartların yararı doğrultusuna sokulamadı ve Siyonizmin bir paravanası haline dönüştürülemedi.

Başarılabileydi ne olurdu, bilinmez.

Ancak başarılamayıp daha sonra yine Masonluğa dönülmüş olduğu ve sonunda o tarihteki Masonluktan yani inşaatçılık mesleğinden çok farklı bir kurum oluşturulduğuna göre, şunu söyleyebiliriz: Bugünkü Masonluk yine kurulmuş olacak ama bu kez adı "Masonluk" olmayacaktı. Belki asal olarak örgütlenme tarzı ezoterik, öğretim kapsamı da benzer olacak, bu öğretimin verilmesinde özellikle simge ve alegoriler öncelik taşıyacak ama bunlar çok farklı bir nitelik taşıyacaktı.

Kraliçe Anne, uyanık bir kadındı. Bir o kadar da tedirgindi. Önlemliydi. Gözünü ve kulağını hiçbir yerden eksik etmiyordu. Rozkruacı Siyonistler ne yapmak isteseler, onları mutlaka zora sokuyordu. Belki de bu girişimlerinin ardında neler tasarlanmakta olduğunun farkına varmıştı. Siyon Örgütü'nün amaçları ona vız gelirdi ama bu konu Stuartlar ile bağdaştırılıp bir iş birliği haline dönüştürülecek olursa, buna kesinlikle fırsat vermezdi.

Bu nedenle, Kraliçe Anne 1714 yılında ölünce, gerek Siyonistler gerekse Stuartlar için bir kez daha umut ışığı parladı.

Kısmen amaca uyumlu olabilecek bir tarzda hazırlanmış Royal Society üyeleri, yenilenecek bir Masonluğun oluşumunda kullanıldı. Bir diğer deyişle A planına dönüldü çünkü şimdi rüzgârın yönü değişmişti.

Bundan sonra neler olduğunu bir sonraki bölümde göreceğiz.

Sonraki Bölüm : Büyük Loca